

smyge sig uden om den vurdering af hensynet til de eksisterende havnevirksomheder, der følger af planlovens §§ 11 d, 15 a og 16, stk. 7. Det fremgår af ministerens egne bemærkninger til forslaget til L 103 i forbindelse med fremsættelsen den 5. december 2002, at lovændringen skal skabe muligheder for omdannelse af havneområder til integrerede byområder. Nu mener ministeren tilsyneladende, at de nye bestemmelser slet ikke er nødvendige for at gennemføre omdannelserne. Det skyldes måske, at ministeren under udvalgsarbejdet blev presset til at acceptere, at de øgede muligheder for byomdannelse blev balanceret med bestemmelser, der tilsikrer en afvejning af ønsket om byomdannelse med de eksisterende havnevirksomheders krav på beskyttelse af deres rettigheder? Såfremt ministerens fortolkning af reglerne accepteres, vil enhver kommune kunne gennemføre tilsvarende havneomdannelsesprojekter som i Esbjerg – blot ved at undlade at udpege området som byomdannelsesområde i overensstemmelse med planlovens § 11 d. Det tegner i sandhed ikke godt for retssikkerheden for de eksisterende havnevirksomheder rundt om i Danmark. Ministerens fremhævelse af, at det er vigtigt, at der foregår en dialog med virksomhederne i planlægningsfasen, er udtryk for ren ordmagi, når ministeren samtidigt accepterer, at de regler i planloven, der skal sikre denne dialog, uden videre kan sættes ud af kraft, hvis kommunalbestyrelserne ikke ønsker at bruge dem. Det er muligt, at ministerens fortolkning ikke direkte er i strid med planlovens ordlyd, men der er ingen tvivl om, at den er i strid med lovens ånd. Kombinationen af § 15 a, stk. 2, og ministerens accept af, at kommunen frit kan byomdanne uden at anvende reglerne for byomdannelsesområder er, at Esbjerg Kommune – ved at undlade at udlægge Dokken som byomdannelsesområde – har afskrevet sig mulighederne for at stille støjkraV til de eksisterende havnevirksomheder – også efter en periode på 8 år. Ministeren bedes bekræfte dette.

Svar (25/3 04)

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt): Spørgsmålet kan kort og klart besvares med et nej.

Kommunen eller amtet vil, som miljømyndighed, uanset brug af planlovens § 11d efterfølgende kunne stille krav til virksomhederne, såfremt der opstår konflikter i forbindelse med støj eller andre miljøforhold. Er der – i et byomdannelsesområde udpeget efter §11d – lavet en redegørelse om, hvordan støjen bringes ned i løbet af en overgangsperiode, vil det normalt være en sådan redegørelse, der er udgangspunktet for hvordan støjen fra de pågældende virksomheder skal reguleres.

Planlovens §15a, stk. 1, er gældende for alle lokalplaner, der vedrører støjbelastede arealer, uanset om de er udpeget som byomdannelsesområde i henhold til §11d. I henhold til §15a, stk. 1, kan en lokalplan kun udlægge støjbelastede arealer til støjfølsom anvendelse, hvis planen indeholder bestemmelser om etablering af af-skærmningsforanstaltninger m.v.

I den konkrete sag er de vejledende grænseværdier jf. Miljøstyrelsens vejledning nr. 3/2003 overholdt, idet området ifølge regionplanen ikke belastes med støjniveauer over 50-55 dB, hvilket anses for rimeligt for områder til kontor- og serviceerhverv og ligeledes kan accepteres for hoteller.

Der er ikke tale om at kommunen smyer sig udenom nogle bestemmelser. Kommunerne har altid haft mulighed for at foretage byomdannelse, når de vejledende støjgrænser for den ønskede fremtidige anvendelse kunne overholdes. Med den ændring af planloven om byomdannelse, som Folketinget vedtog i 2003, er der skabt mulighed for, at kommunerne kan tage fat på områder, hvor der fortsat er støjende virksomheder i området eller tilstødende områder, ligesom der gives hjemmel til fastsættelse af rækkefølgebestemmelser og krav om oprettelse af grundejerforening.

Spm. nr. S 2748

Til indenrigs- og sundhedsministeren (11/3 04) af:

Lone Møller (S):

»Hvad vil ministeren gøre for at få sundhedsfagligt personale til at overholde indberetningspligten til Lægemedelstyrelsen, når de observerer alvorlige fejl og uheld med medicinsk udstyr?«